

KOB

Библиотека КОВ

Уредник
Петру Крду

Тања Крагујевић

ЖЕНА ОД ПЕСМЕ

Вршац
2006.

САО ВИНСЕНТЕ

Хтела бих да пођем
до луке Сао Винсенте.
Где свакога јутра утоварују
бескрајно тешко море
а истоварају заласке
певајући песму
коју зову морна.

Од улова је сунчевог плеса.
Натопљена знојем.
Сасвим налик плачној еуфорији.

У кошуљи толико уморној
од шкртих и опојних речи судбине
да је можеш заменити
властитом кожом што пуца од соли.

Не очекујући да ћеш је
икада моћи искрпити.

Срчући шкргуте и вокале
из њених бразготина.

Као гануто месо
из растворене шкољке.

Храну за лаку ноћ.
Коју љубавник изронио је

алком на усни.
Из неразговорне и меке
делте твог пола.

ТАРА

Гледала сам жену
са именом Тара
како на сунчевом острву
свира на светом инструменту.

Делила је комад хлеба
на много црних хлебова.
Помагала се ножићем
од примисли газеле
и својим пољупцима.

Средина хлеба стога
нарастала је у црну
неиздељиву ноћ.

Меку и безазлену.

Каква беху и непца
њене деце од златног песка
пре но што им
под сводом времена
не избише прве звезде.

Као што бесконачно
расте будућност
обујмљена бригом.

НОЋНИ ЛЕПТИР

Слушала сам жену
са именом Нао.
Певала је дозивајући ритам
невидљивог добоша.

Ударајући дланом о груди.

Разумела бих жену
са именом Нао
и да је само певала.

Разумела бих је
и да је заборавила речи
и мелодију песме.

Или да је само ударала
своје груди.

Али она је затворених очију
прстима ослушкивала
слепо пустош коже.

Прашину бачену
у празник песме
унутрашњег ветра.

Додирујући кључну кост.

Као распеће
под којим гори
ноћни лептир.

БОР МОНТЕЗУМА

Моје тело је платно.

Пејзаж што дише и расипа се.
Ког са рубова небеског округа
као чисту прозрачност
насумице хвата
бор Монтезума.

Као фијук мреже бачене
на развлашћеност воде
његов је налог да се покорим.

Тако ме хоће Монтезума бор.

Уловљену у паду
сунчевог система који бејаш
само тренут пре но што ми
рамена и удове утулише
љубавни крици његове косе.

Тако ми налаже да будем.

На златној осами.
Прободена хиљадама
сунчевих чиода.
Погињући се нада мном
као да сам дете бога.

Као да ме је створио сам.
Још неподложну шифри.
Повијену у утроби југа.
Рањивом месту. Ког има.

Моћни бор Монтезума.

ДЕЦА

Нико се не би погнуо да узме
ни новчић од стотину перпера.
Знаменит колико збирка
епоха из које се откотрљао.

Све и да је покушао
новчић би остао заглибљен
у асфалтној меласи улице.

Толико је било врело.

Бар да затрепери говорило се.
Да пирне. Да дуну ветрови.

А они су се тискали и жаморили.

У учионицама удеса
усавршавали су клинасто писмо
резбарењем на клупама.
На дворишним стаблима.

По табли неба и ноћним зидовима
развијали су подругљив идиом.

Подгуркивали се и смејали.
Скривени. Непредвидљиви.

Још увек деца.

ВЛАСНИЦА

Задобих нешто.

Власница сам пробушеног новчића
кроз који ветар размешта крике
као гривне непозатног племена.

Великопоседница кључа
што пустио је корен
у колебљивим добима.

Напустио браву
на јединим вратима.

У каскадним пољима
што у мени једном
имадоше дом.

НЕПОГОДА

Јасно чух окно
које залупио је ветар.
И први налет летње кише.

Тако јасно као што знам
да се нећу пренути.
Дубоко сахрањена
испод свог сна.
Раширених руку.

Крст пободен
у пешчану нигдину.

Са оне стране сна
где непогода је
овај заспали ум
који више се не може
пробудити у четири
багремова стабла.

У четири сенке на друму.

Облак сишао у моје груди.
Олуја у којој никада се
од себе не могу склонити.

ДВА МИНУТА РУЖЕ

Кад стигох на вашар виђеног
све беше потрошено.
Шатре скупљене.
Сагореле у западу.
Ордење подељено.
Права приграбљена.

Остало је још мало тога
на слободи
опоменуше ме окупљени.
Можда тек два глечера
под звоном.

Мени се она учинише
налик стакленим дојкама
што такну се у ходу
жене од песме.

Бејаше то доба краја света.
А ја јој пожелех исто што и себи.

Ништа ван обичног.

Шољу кишне капи.
Два минута у животу руже.

ВИШЊА

Завртео ме је у зраку
као у игри што чине деца
раздрагана и уплашена
брзином промене.
Преступом заверенички
склопљених зглобова.

*Затвори очи и ујамџи
облике којих се дошчеш.
Облаке који се смењују,
говорио је речима
што су исијавале
из врелине прегнућа.
Рошациона свејла
и прагови прелазака,
свеокрећућа сушџина
која џе изнуџра џосмаџра,
џа костџ и мождина џесме
говорио је, за коју не знаш
а која се из сржи врџлоџа
џомаља, џо си џи.*

Не могах ни замислити
да ћу икад бити враћена.
Отопљена већ. Вишња
у чоколадним валунзима.

Обавијена лепљивим папиром

што отискивао је време
у заморну шуштавост.

И није се дао отклонити.

ЛЕПЕЗА

Рече да ће ми послати једном
опис настанка и упутство за кројење.
Уз то и понеки пример из алманаха
једноставне песме.

Зиме су од тада многи пут
горопадно стезале јавор.
СТИГОШЕ и времена лењих киша
што застајале су у паду
и сушиле се не дотичући тле.
Не усрећивши никог.

Превалих доба јагода у крви.

Догађаји су се кидали и раздвајали.
Разбијена ратна флота
што наилазила је каткад
на спрудове будних речи.
Осветљене луке строфа.

Где изроних.

Бродоломник
са кристалном макетом
бродоломне ноћи.

Сваком оштрицом отварала је
ризницу резова у телу. Као лепезу.

Покрет сасвим једноставне песме.

ТРЕЗОР

Високошифровани трезор.
То је срце.
Издајничко понекад.
Као моје.

Отворено на прву цифру.
Један поглед.
Са безазленошћу детета
што само је код куће.
Са осетљивошћу за зов фока.
За пса без узице.
Слепило пред семафором.

За преносиоце
неуротичних громава.
Или онај сувишак нежности
коју само танак зид
коморе дели од слабости.

Где спава мисао.
Тужна звучна виљушка.
Где писмо пружа корен
као платан зањихан
барокним отпором лирике.
Где пригушена светла уче ме
да пратим скривене плесаче.
Танго замишљеног.

У истину видим срцем.

Стенограм му је
дубок и јасан.
Као птица ватре одлучна
на танком рубу.

У снеговима егзистенције.
Запис дуг и многострук.
Као траке око груди
малих царева Истока.

Прерана мудрост.
Више пута пресавијен свитак.
Камен иза наречја изгубљеног.
Још неокушаног.

ГЛАС

Кад чујем о теби глас
све сам напуштенија.

Тај глас што чини да њишем се
дашком приче у одустајању.
Када све је ту а милује
као павит изгубљеног.

Тај глас што ван структуре
живахног бивања речима
само је вид прилежности
једне исте прерушене самоће.

Закуца на окна споља.
Шапа безумно
отераних љубимаца.

Мраз стрпљив и упоран
из зиме што није довршена.
А стиже у нежно доба.
Кад све почиње.

РАЗГОВОР

Линије беху искључене.
Екрани склопљени.
Торба са актима од метала
заборављена на клупи.

Није било атентата
за који бисмо могли знати.
Бочице са изотопима
не беху украдене.
Блиндирана возила нису
скретала са друмова.
Никоме нису стављене
лисице на руке.

То није могла бити ноћ смакнућа.

Реке су текле.
Гладни гладовали.
Реге-салса љуљала ноћне
палубе засићене летом.
Музичке продавнице
њихале се у скупоценим
лабиринтима звука.

Градске куле лебделе у дивљој
заводљивости ласерске месечине.

Ништа се посебно није дешавало.

Само је једна ружа прешла
путању запада. У посудици.
У сенци стоног рачунара.

И на рибњаку су искриле
посребрене речи. Поскакивале.
Пловиле каналима.
Убрзавале на бранама.

Испод маски од разнобојних
каменчића устрајавале су
јонизоване мисли. Као прозирне
јесетре од којих изненада
заблиста кожа воде.

И емоција што расте
распростира слике духа.
Као кад раздраган
отвараш прозоре.

И у разговору неприметно
постајеш сличан некоме
ко се купа.

БЕЗ КРАЈА

Кад испраћам те чиним то
као да довршавам читање
поглавља што ће одмах изнова
започети у мени.

Јер већ те ишчекујем.
Бројим тренутке
и памтим трајање.
Као река што ни у добима
суше не признаје празнину.

Увек нешто на доковима
нађе египатски галебић.
Голуб од свих мањи.

Могу га држати на длану
или увећавати у значају
и гајити бескрајно дуго.

Ако пробудим се
а све још постоји.
У твојој шаци на узглављу
склопљеној.

Као Анакреонтов фрагмент.
Љубави. И зебње.

СТАБЛО РЕКЕ

Станице нижу се.
Час краћи час дужи размаци
између механичких дланова
у акордеону аутоматских врата
у чијим процепима
гнезде се тргови.

Румени Таурунум. Кула.
Мала тишина гробља.

Снимци из пролазних прозора.
Реченице у тискању
у ситан новац размењене.
Као гладне птице на рамену.

На магленој постаји
у одећи дрхтања
девојка са младунцем
шарпланинца у наручју.

На рубу урба.
Куд инстинкт као грана
песме води ме.
Утопији новембра
од које облак расте.
И вода.

И светлост влажна
плацента новорођених

којом гледам
погне се да спусти мреже.

На меко. На свето.
Стабло реке.

ЧУН

Нерадо али ипак користим
уличне банкомате.

Када за то дође време
приложим податке: неколико речи
из биографије о ником.

Из недодирљиве империје банкнота
невидљиви скриб одговори брзо.
На маленом сребрном тањиру
нађем конопчић за повезивање
молби и писама. Окрњени стакленац.
Папирни рупчић у рекламном
мирису сандаловине.

И једну латицу руже.

Лица окренутог свему
спољашњем. Опрљених рубова.
Узвинуту у нејасну висину
и муње металних просева.

На асфалтној пучини
мој усамљени чун.

ЛЕКТИРЕ

Ту сам да не бих била нађена.
Да певам а да то не будем ја.
Рубље на коношцу да сам.

На чистом ветру странице
бела застава предаје.

Мрежица нерава и опис листа
изнутра што живи испод имена
које изнајмих друмовима
куд упуте се очи што роне
изненадну блискост.

Иако лаких речи нема.
Промајна су врата иза којих
склоних векове недостајања.
Писма теби што лепа су
због одговора које ми шаљеш.

Ни тежина текста не постоји.
Можда тек густа сенка говора.
Вакцина у штиву што сабира
изгубљене крајеве прича.
Суза из ампуле што поглед учи
да лизне каменчиће и песак.
Ниске земље. Пре него што
зађе у пределе залистака.
У само срце ствари.

Те руком из оне које у мени
као да нема могу погладити
побуну ружа. Убрати овај дан.

И за трен један као никад бити
то нежно то страшно биће смисла.

ПСИЋИ

Научих се хитрини.

Да ухватим бар понекад
покретом зуба у сну
мисао у ноћној кошуљици.

Испружену у димензијама
два света којој изјутра
у оба биће одвише хладно.
Први слог дана схватиће
као окраћалу одећу.
Обућу премаленог броја.
Ишчезнуће у колуту чајне паре.
Провереној вратоломији невидљивог.

Научих се стрпљењу.

Као дабар на постељици воде.
Задовољан и засигурно збуњен
док зубом штепа коштуњаву
опну гинковог плода.
Јер плен је његов. Али
шта у њему одиста пише?

Научих се празнини.

Божјем дару
са фабричком грешком.

Испорученом и на моју адресу.
У чему заиста нема
ничег необичног.

Ваља се снаћи са тим
бескoначним материјалом.
Искројити га маказама
ван уобичајене употребе
и важећих поруџбина.
Које ћу тек морати измислити.
Обазриво и са финим наумом.

Јер и то Ништа ткаће је
племенитог порекла
приспело у скици белине.
Неутешном албино узорку.

Корпа младунаца
којима пигмент даје топлина
покренута усијањем
унутрашње ноћи.

Јер само на температури
живота расту умиљати псићи.
У чему заиста нема
ничег необичног.

Реже, уједају. Кидају
ваздух без својства.
Речи без сродства.

ЗИДОВИ

Бисери В.

Градове усправнима чине зидови.
Никада сами. У сваки је
уплетена архивистика тренутка.

Препознам рецимо зид пред којим
много пута сам и много чему
рекла Не. И онај где једном
за сва дисања Града изрекох Да.

Али тако горки умеју бити
и пуни соли зидови у којима
свако понекад оставио је
по једно збогом.

И зид је део њебе говори
творац *Формула њушовања*.
Мада то знам већ оним знањем
што влажи мој круг кредом.
Љушти креч који бих жељна
осмејака у шарама зида
у оскудици и великом дефекту
повести Града
са слепошћу гладних
скидала и јела.

Да ниси ту ти. Мој преко-
океански брод. Што на црно
превози наранџу за двоје.

Када је преполовимо
поцури као заклетва
слатка и сунчана крв меридијана.

Подсећа на летовања
најбољих сезона.
Временске прогнозе
из затона невиђених лука.
Доласке возова. Ружу у корпи.
Аутић што хита у пужевом
смотуљку скрпљене магистрале.

Подигне глас из тишине у мени
у коју обично остављам сен
у каљачама. Мантил изношен
упорним кишама несанице.

И ето ме у страсној реченици
покрета где настају додири.
Где неко написао је нешто
што дотура ми благи демон зида.
Као шапат о нечем.

О мршавом вечитом пролећу.
На које плећима ослањају се
у колонији винчанских знакова
на подијуму пешачких оаза
и на пистама плешућих улица

исуканих погледа озарених бокова
дивни младићи Београда.

РУКОМ ШИВЕНО

Мирјани Божин

Твоје свешчице
увезане акварелом!

Руком шивене. Умакле
порезницима и огласима.
Решеткама баркодова.
Стројевима артикала
у шумама отетим шуми.

Са мирисом дуње у теби.

Једноставне и зреле
попут плода палог у шаку.
Тако природно несавршене.

Као напор памћења
да споји раздвојено.

Листиће које неко из доба
наталожених светлости
дечак рецимо из било које
године што допире до увек
кида из твог нотеса.

Цепајући видик.
Заклањајући сунце.
Стајући на најлепше место
пропланка што болно је

јер у њему не може
пронаћи свој одраз.

Прикрива се још увек пољима
које није хтео прећи.
Шаље вести исте и певне.
О незамењивој љубави.
Принудном одсуству.

Нестрпљиво исцепкане
улазнице за никуд.

Ничим огрејане
латице у снегу.

ЛИБЕЛА

Ево мог стола.
Столице са светером.
Сатића у углу комоде.
Рукописа. Дискета. И руже.
Собе израсле из мојих костију.
Прозора уперених у границе
које овде у свим сезонама
помера махнити ветар.

И у твојем писму слика:
столица са светером и сат
са гонгом. Камин и књиге.
Одломак тихог сквера.
Иако пишеш како ту гране
твог врта не дотичу никог.
И како ти у колелу
пуцкета путна ружа.

Светлости наших екрана
сударају се. Као да
аблендујемо једно другом
на пустим цестама.

Ја као мехурић либеле
што помера се
уз ограничење
брзине и простора.

Ти као пејзаж нирване
што хтео би саму тачку
суноврата у несвест ружа.

Око либеле. Где почиње
све што се у нирванама
не завршава. Што се
ни у једној стварности
не да напустити.

ОТИСАК

Све велико нестаје.
Кида се под облаком
што налик је отиску нечијег прста.
Замагљено празнином.
На оку нишана.
Мрљом у којој се не може
опружити тиха светлост
или недеља у којој
огледају се ствари.
И кандилце усправљено у срцу
под којим све расте.
Просто. И чисто.

Велика је само моћ
што залупила је сунчева врата.
И још једна. И опет једна.
Осмехујући се белини
која више се није могла
сетити ничега.

На мелодију песме
"Небо и песак"
песник из династије Јуен
написао је : *Човек
сломљеног срца
својој на крају свећа.*

Зар крај је већ био?
Тако давно.

И живео тако дуго.

Да могу осетити га
овако близу.

Као под језиком
речи од стакла.

КРАЉЕВСКА ПОВЛАСТИЦА

Читавог живота
делисмо со и бибер.

Онда пријатељи рекоше
да је бибера превише
а соли недовољно.
И отиснуше се међу
корице прича.

Неко само у ветровци.
Неко са смотуљком
изабраних дела у меморији.
Неко са неизлечивим
грчем а неко са чедом
руже у утроби.

Ту где јесам допаде ми
рођење на дах.
Јединствена прилика
за похвале уздржаном
дисању и рају дубине.

Краљевска повластица
за оне који лако мешају
камена слова из библије
гладних са светлуцањем
електричних јегуља
и безазленим плутањем
планктона плаве планете.

Ту где јесам
бејох именована
за краљевског пингвина.

Остављена на хриди.
Груди истурених
за непагиниране и растуће
рукописе снегова и леда.

РУЧНИ КОФЕР

Да гласници и данас трче
са вешћу у грлу
можда би преживели
дужину стазе.
Не и тежину вести
коју треба да јаве.

Али *данас* је безбојна и
превише гласна тачка етра.
Лака победа над растојањем:
Сви као мета. И свако
више пута поражен.

На твоје лице ипак
дванаест је годишњих доба.
Док исецамо јучерашњу
штампу једнако страшну
као што је данашња.
И древном умешношћу
(древност је полифонија:
једно вишегласно сутра)
од загушених страница
стварамо раскош празнине
и танке прорезе за очи
на нашим маскама.

Тако можемо неометано
гледати у платанове бобице.

Видети прилике рибара на води.
Димњак под звонима звезда.
Теретану у којој се вешто
и без руку одиже и мирно
у нирвану спушта сунце.

Теби је та вежба
налик ритму клацкалице.
За мене логаритам:
понекад сламка вредна
трена. Да уздахом
пребродим ноћ. Понекад
златна полуга. Бол
којим купујем сутра.

Малу постељу. Ручни
кофер срцу од стреса.

У СЕДЛУ

Копни снег. Ветром
искидан одбачен хамер
из бироа нервозног
конструктора даљине.
Под планинским седлом
земље без граница.
Без граничара.

Где шатори белих пустиња
разапети су до неизвесног.
Све до путева разливених
попут замрзнутог млека.
Којима и доспех ту.

Где олуја преокреће
смер пахуља што врве
над врелом таме.
У бату срца.
Врелом попут куглица
у бубњу лотоа
што поскакују увис.

Где између светлости
и мрака откуцаја
и мимо закона теже
снежи у мени
без престанка.

Где чистом валутом
плаћено је све
што до ових висова
узнесох. И све
што за собом оставих.

Као испис на кожи.

И румен
са свежом раном
пристигли снег.

МАЊЕ ОД ЈЕДНОГ

Време ме помера.

Као пртљаг изгубљеног
путника на терминалу.
Боцу која је под претњом
хитно морала испразнити
простор. Испити поруку.
Међу таласима што бацају је
од ничега ка ничем.

У постави ми је полиса.
Лака укореењеност.
Телекартица.

Назовем свој број.
Одговара Моцарт.

На мишици тетоважа
вакцине. Уистину та сам
којој уснама по телу
сликаш иконице добављене
од провајдера у суседству
глувог доба.
Кад смо самљи.

Повремено износим
на сунце матурску
ципелицу. Пенкало

које говори. Да јесам.
У стриктном броју
карактера. Обучена.
У стаклу.

Уредно. Још увек.
Стиже ми позив
за сваку револуцију.

Као да Биће и Небиће
ионако не ратују
илегално. Под мојим
именом. Нетремице.
Као да ми је завештано
хиљаду живота.

Кад скинем оклоп
на голој кожи откуца
Ружа. Да од рођења
презадужена сам.
Да одувек ми преостаје
мање од једног.

ВРЧЕВИ

Уморна је
на мени одећа.
И у себи ја.

Окончан кроз мене
један век.

Земљотреси цвилели.
Црепови падали.
Изгнани се ветром кућили.

Далеко негде
без мене а у мени
неко је згазио
кутију са оловкама.

У мени а негде
далеко без мене
неко је палио ломачу
од латица ружа.

Без мириса и боја
изгубих тело.
Отпустих телохранитеља.

Стабло сам свих згаришта
огрнуто црнином.

Тек случајем сачувана
лептирица
лебдим између два
зимска окна.

Учим се танком светлу.

Мрежама што скупљају
недостатак светлости.
Пукотини што именује
недостатак воде.

Чаурама што зује
и певају у огледалима
без лика и песме.

Траговима
који не говоре.

Врчевима налик грлу
загушеном песком.
свих пређашњих пустиња.

ХЛАДНА ГОЛУБИЦА

Говорили смо о поезији.

Мисли пролазнице
огледале су се у излозима.
И речи нетражене
проналазиле се
у својим промишљеним
и осетљивим бићима.

У кратким ћутњама
готово да се могао
зачути звук сличан
оном кад се склопи
сигурносна брава.

Кад деца су
на љуљашкама.
И хладна голубица
на сувом длану.

Кад ствари напокон
налазе своје место.
Светло и озрачено.

Као изненадно
пресељење оних
што никуда не путују.

РУЖА ДУБИНЕ

Нема ми друге:
исељавам се.
Мењам правац
уобичајених кретања.

Неко близак ми је
и без тестаментa
завештао језик.
Цветање океана.
Ништа друго.

Ту светлост се ломи
у заоштрене писаљке
што исцртавају отисак
змаја на кожи.

И ево савијам свој саг
од речи. Места блага.
Где спремали смо доручак
а сусед нам поверавао
кантицу за заливање дана.
Кључеве одаја
насељених егзотиком
зумбулових тајни.

И када одмотам
избеглички ранац
биће ту опет речи.

Време у кредитним
ратама на измаку.
Залог и тежина главнице
у упамћеним слоговима
што мрве се и падају.
Као бисквит у чај.

Сваки на своју латицу.
У још ненасељену
ружу дубине.

ПУТНИК ПРВЕ КЛАСЕ

Нигде врхова.
Само стене око којих
вије се прогнана
принчевска душа минерала.

Већ дуго без водича.
Без видика. У летилици
без ваздушних јастука.
Између стамбених
блокова и пријемница.
Тајних камера.
Сред претрпаних лобија
где сударају се ствари
са сенкама суштина.

А све ти то знаш
сићушна ружо.

Преживела си
стратишта спокоја.
Крволиптање смисла.

Пристала ево у кутију
дубине мале књиге
из које говори историја
твог мириса.

Уметност тренутка.

Међу пребукираним
собама летњих фестивала
и зимских лудости
управо си ме резервисала
за расположиву своју
трстику на ветру.

За слободну мисао.
Пад у стих.

МЕКИ ПОВЕЗ

Можда је време да сажмем
упореднике и меридијане.
Поткрпим колико могу
маглу црне рупе. И звезду.
Гнездо. Ставим под кров.

А ево ме у меком повезу.
Малим тиражима.
У гондоли софтвера.
Маказама флешбека.
И међу суседима.
Мајсторима опипљивог.

Са толико ломова
насуканих у венама
да би ситно биље
њима заливано
у давним климама
достигло секвоју или кедар.

Под меким сензорима
справљам џем од бресака.
Без коштица. Што рађају
само једном. И витаминске
креме за прегорелу кожу
туриста. Што дестинацијама
обдарени у судбинско
наврате тек понекад.

Успешно анимирам
делове памћења.
Попут тајландских видара
додиром покрећем
отежале речнике.

Мешам капи за снове.
Кумову сламу из теглице.
Прашак за пециво.
За светлеће погачице
умешене од начина
којима се изговара
опасна ситост. Од било
чега. Било кад.

Верујем у фенг шуи.
Укус потпуности
у романси алтернатива.
Дан пре одлуке. Радионицу
отворених могућности.
Пасош у замрзивачу.
Умиљатост снежних цвасти.
Врбе мраза у сауни мећаве.
Вино неба у чаши.

Умирујем кредиторе.
Што за један написан и три
ненаписана стиха на души
доделише ми терасу која залази
у ноћ обележену курсором.

Плаву ружу. Задњи ултиматум.

ДА ЈЕ ДРУГАЧИЈЕ

Да сада сам у парку
луксембуршком

Да уместо за овим
сићушним голубом
трчим за могућим
чедом свог чеда

Да зналачки куцкам
кристал о кристал
на травњаку
постављеном за двоје

Куда би потекло
моје писмо меланхолије
Незалечиви вирус
поткожног вида

Ако не ту.

Где иначе јесам.
У себи. Са својим
собним другом.

Који моје речи скупља
као што неко други
на неком другом
а не много другачијем месту

након гозбе од ничег
савија малени
батистани столњак
у замишљене угаоне тачке.

И чини то с брижљивошћу
градитеља посве личног света
што почива на две три вазда исте
и са неупоредивом пажњом
сачуване мрве.

АРУНДАТИ

Необично је лепа
љупка и снажна жена
чију суштину чини човек.

У једној од малих
и бесконачних својих
одаја мудрости
у стању је ослободити
водопад.

Или у загубљеном кварту
замршеног света
прочитати судбине.
Као прву књигу
на коленима.

И у веловима векова
препознати обманом
обмотани нож.

У наизменичним
струјама крви
открити истине што уистину
не могу бити
нека друга стварност.

Само увек ново
плаво сунце и месец.

Маслачак и травка
које можеш наћи
у истој свадбеној постељи.
Под балдахиним.

Као близанци што су.
Као кашика у кашици.

Као празно
што постоји
да би било пуно.

Као ти и ја.

ОТКУП

Слободна си кажем зимовки
пре него што се веже.
И падне у ове речи што за трен
или два биће заробљене
у мојим устима облепљеним
нечитким тракама ваздуха.

Пре но што се нађем обгрљена
тунелима што утичу један у други
као весела болест чаврљања.

Између источних
и западних спаваоница.
Иза базарâ и дивљег растиња.
Испред стројева лудих
снајперских откочености.

Ах како су ми потребне
лагуне твојих очију.
И мале улице.
Ситан накит предграђа.

Да као талац смрћу уцењен
тихо кријумчарим сат за сатом.
Отпор туге. Лирику руба.
Свакидашње благо откупа.

СУМО

Ништа не збрајам.
Ни на шта не рачунам.

Поседујем ливаду
са травкама што секу
као дивљи конац.

И половни такси
непријављених мисли.
Што премешта ме
од једног до другог
непрежаљеног места.

Од једне до друге
таме у коју упирем очи.

Потопљена сам
радионица инсомније
у којој драговољно
дежура душа.
И без много буке
спасава републике
сновидовне уније:
оно што бејаш и што јесам.

И оно што не могу бити.
Астрално тело домовине
што је док сам

од ње сачињена
у себи расла
део по део нестајала.

Сакупљам трагове боравка
изнајмљене на трен
под мојим именом
на голој води
на развејаном отоку
под сунцобраном
ког обара ветар.

Ја сам летњи пух
у непремереној свили
коју са другог краја
зимзелене жуди поткрада
други летњи пух.

Ловимо на чистини
исту перлицу ваздуха.
Срж лешникове шкољке.

А гозбе нигде:
свакога јутра морам
изнова створити дан.

Ја сам сумо рвач.
Хватам се у коштац
са сумо планином.

Без светог свитка.
Без пиринчевог пљуска.

Без видљивог смисла
и разумне намере.

Без ичег.
Сем потребе
да постојим.

СКУПЉАЧИЦА

Познајем га.

Недавно ме је питао
јесам ли чула гласове
са дванаест португалских
жица. Са рашких звона.

Од врата до врата
разносио је млеко
на листу лозе.
У књигама чувао
ореол најмлађе звезде.

Био је и у возилу
хитне помоћи. Облак
у мојим прстима.
Плави месец мајчиног чела.

Сањала сам га.
Значи постоји.

Прошао је Кнез
Михаиловом
сејући светлост.
Како чене људи
што разазнају раздор
наде. Процеп
у нежном хлебу
и оних које нису срели.

Балансирао је.
Под црним и белним
мермером домине.

Спортско срце.
Спремно за јутро
што букне. И водостаје
што преплаве век.

Никада не би пуцао
из било ког угла ока.
Из било које речи.

Не би он желео да лутам
убогим пољима.

Да будем убога
скупљачица чаура.

РОНДО

Шаљем ти сонатину.
Одговор на твој рондо.
У реду је. Бићемо данас
раздвојени. А заједно.

У кутијици свих кутија
дигитална фасцинација.
Увид у постељу фараона.
Предсобље историје
на музејској мансарди.
Новчић што само
у погледу вреди.

У арт-кафеу орфизам
изворно. Живот као
уметност знакова.

Сваки у домету.

Свет овај и онај.
Суседство даљине.
У кућним папучама.
Месинџер што на веранди
оставља космичке вести
за сваког од нас
посебно дизајниране:

Пепео шумског пожара.

Телеграм окултног.
Карту са предвидљивим
сеобама вода. Тишину
тибетанског манастира.
Што груне. Удари
у гонг срца.

Остаци дана потом.
Кућна слагалица. Врт
у здели. Твој осмех
што ме обавија огртачем
старинских сензора.

И два наша дисплеја
крај узглавља.
Љутита и плачна.

Ноћној осами
препуштена деца.

ИДЕНТИТЕТ

У нечему мораш расти.
У стаблу ораха. Девојчету
са минђушом путујућег
телефона. Коме диктираш
упутства за опстанак.

У нечему старом
као детињство. И тако
малом какав зна бити
и сам раст на првом
и задњем кораку.
Коме ћеш затребати.
Као прашак калцијума.
И светлост фотосинтезе.

У дан отворених врата
требаће неколико речи.
И ја њебе љубим. Промуцати
између две секунде
два јарка света.

И неку спасоносну мисао
подићи. Као заставицу. Кад
пут ти пресече црни комби.
Пољребне услуге Радовић.

У дан затворених врата
бити кактус на столу.

Златна рибица.
Возачка дозвола.
Оверен рецепт.
Мрља вина од малина.

Прстен са бисером
вечне љубави.

Идентитет свега
у чему растао си.

Као кандилце
у срцу руже.

INDIAN SUMMER

Добро је каткад
располагати редуванцом.
Окружити се излишним.

Нешто у поретку
очигледног тада може
бити преусмерено
или одстрањено.
Вештином витезова
уметности.
Или одгајивача ружа.

У игри сувишком
губитак не боли одвише.
Ни заувек.

Згусне се у разуман
смисао. Резиме. Поенту
драмске радње у којој
логично је понудити
краљевство за коња.

Одједном наћи се
у пределу живота.

Са песком у сандалама.
У брвнари са погледом
на пастуве у јутру

шумске магле. Што лелуја.
Двојница есенције
која измиче. Премда
и она је ту.

Индијанско лето у телу.

Са збирком плодова
прошлих. Умирујућих.
У часу кад све купљено-
-продато је. А никако
не гасе се тешка
светла берзе.

И за две-три капи
воде на длану
у јутарњем огласу
траже већ целу руку.

ИЗВЕШТАЈ

А овде је била Библиоџека.
Водич кроз светове
тумачи отворене ране.
Сумерску ветрометину.
Непосредну близину кратера.
Тржнице са ткањима
из друге руке. Жигице
за огрев од ветра.
Котарице са зачинима.
Зачараност годишњим
празником меморабилија.

И ту жену у телу
оникса. Обелиск
између дома од облака
и склоништа за мртве.
Што у потпуној тајности
предаје ми микрофилм
свог ока. Поверљиве
податке о трену
у коме под иглом-
-скалпелом-снајпером
рађала је живот.

Стотину и једно
уверење да био је.
Иако га нема.

Њена марама
од секвенци ишчезлог
не зна да постоје речи.
Кроз шаке на уснама
лепрша за полусаљеним
аутобусом који одлази.

Обавезује ме
да срочим извештај.
Везана за моје грло.

СТАНИЦА ДЕЛФИ

Јутро је.

Буди ме мој Аполон
Претраживач.

Станица Делфи.

Ништа о себи
знала не бих
кад бити млад
не би значило
бити стар.

Под витаминском
маском на лицу
носити микенски прах.

Слављеничке свећице
гасити дахом Мнемосине.

Јер опстаје све.
И ништа посве. И трајно.

А знање је закључан
програм. Ако је кључ
под отирачем провајдера.

Тек доживотни кредит.

Испод неисплаћених
меморијских рата.

За длаку изгубљен.
Избрисан миленијум.

ПОЗИВ

Неко је одаслао позив.
И те вечери у прозоре
стависмо светиљке и свеће.
Топли мед интерне васионе.

Молитвен. У ноћној тишини.
Попут поезије. Немоћан.

Јер сутрадан већ у логорима
истока севера запада и југа
млади војници заиграше канасту.
Уместо карата исукавши жилете.

Све пресечено прштало је.
Засипајући небо звездама
од крви. Плимама. Од жара.

*И до сада смо имали мртве
грцала је сен живота. Грлећи
породицу за вечером смрти.
Јасно се чуло када је рекла:
Сада су наше гробнице јавне.
Слободни смо. У њусињи.*

Довољно да отворим простор.
Између три ребра. За Човека
Дете и Жену. Да гласом празних
уста са преосетљивог непца
песме устврдим: живот постоји.

Једва одржив. Налик диму.

И не чекајући други ни бољи
као у лову мрежом
видљивим учиним његов
властити наум постојања.

Блага и детињаста чуда.

Попут ових врабаца
што с цвркутом испију
јутарње сузе. Уплићу се
у разговор двоје пријатеља.
На тој барци. Сред огледала.

Које је између овог и оног
трептаја ока у расулу
разглобљеног и смртног
попут неразблаженог вина
међу венама разапео Дунав.

ДРУГИ СВЕТ

Још једна фискална
година одмиче. Маше
пореским претњама.

Не познајем је.
Ништа јој не дугујем.

За њене владавине
играх се са младунцима
пролећа и јесени на пољима
ослобођеним сваке власти.

Исплетох капу од снега.
Путовах. У мислима.
Радујући се путевима
и лицима. Тајним пролазима.
Где чиста стварност
преплављује проглашења
за догађај сезоне.

Без заштитних филтера.
Голом кожом
гледах други свет.

Од настанка рушен.
На скелама.
Упола изграђен.
Вртоглав.
Неотрежњен.

Са болом сломљеног.
Ког увек је више.

Незалечен. Жудан.
Као преткомора неба.

Уистину други
свет. Одувек
онај први.

ВЕЧЕРЊИ ПРОГРАМ

Понекад као да ништа
не стиже Реком Љубави.

Као да је неко
обрисао школску таблу
где некада беху
исцртана млечна слова.

Кад су се једна танка
мајица и коса малог
мачеваоца незнано како
уплеле у заводљивост
заводљивих.

Сада знам да емоције су
увек гладне. Као разлози
стварности и писма. Да
оснажују се интравенозно.

Да не постоје посредници
и истрчане стазе. Да мораш
пливати другом страном
исте реке која ти је
изненада ускратила
безразложност давања.

Спреман да за њих понудиш
леву руку. Десно плућно крило.

Изазов последњих обећања.
Ходајући као месечар
по залеђеном језеру.
Другом обалом.
Исте љубави.

Без наде на укотвљеност.
И безбедност преласка.
Скицирања последње
воље. Уз чај и ватру.

Тихог програма
за двоје.

ПОТПИС

Свемир је снажан и чист.
Научио је губити.

И његова музика
мења се. Од високог
дура до ниског мола.
Трептајима недоступним
нашем уху.

Његови перкусионисти
прстима светлости
помажу у порођајним
салама препуним звука.
Изнова стварају. Обновиву
смртност. Пољубац
моћнији од нашег света.

А њихова кћер и мати
моја Кугла обавијена
копренама велетрговина
распушта пчелињаке.
Не чује. Ниске октаве
светлосних година.

На кућном прагу
дочекује нас док се
из лаке вожње враћамо
са шумором у кесама.

Испраћа нас у ковчезима
што клизе хитро. Уличним
сечивом. Вечитог јануара.

У ројевима знакова
необележена расту
свакидашња гробља.
Са централном алејом
сред бића. Где пијем
кафу са снегом.

Понекад само снег.

Листајући четири стотине
аборицинских језика.
И кроз одаје изгубљеног
пронесећи по неку реч
која памти. Именице
које не изговарам.

Прећутану одећу за срећу.
Потпис баштована: бочицу
крви анонимног даваоца.

На беспућа отпорну
патуљасту ружу.

СИРЕНА

Тај мали простор између
домалочас и сад.
То време између сад
и трена који зачас биће.
Конац тишине не може заштити.

Као кад за поплава̂ одбегну
срндаћи. Са јединог острва
ка пренасељеном копну.
И кад из катастрофе
никне нови у чисти бол
уграђени град.

Тако боје у свилама душе
помере се. Неускладиве.
На црти изгубљеног споја.

И бескрај спакован
у неовладиву драгоценост
целине проломи се.

Као гром у дечјем облаку.
Сирена у ноћном уму.

И плач. За добрим човеком.

ТИ

Ти си најпроверивија
истина о мени.

Обгрлиш ми рамена
капутом
који више не постоји.

И то је сав смисао
овог подсећања.

То што покрет
твојих руку
чини моје тело.

Хваташ
златну секунду
кише мог ока.

Талас дна.

Где расте стабло.
Дом под небом
твоје душе.

ВИКЕНД АРАНЖМАН

Преко пута седела је жена
са шалом мекоте јутра.

А сумрак је освајао.
Жмиркавост једног
од оних дана. Без диоптрије.

Под аутобуским светиљкама
њене усне. Странице
запечаћеног вина.
Херметични еротизам.

Никоме и ништа нису хтела рећи
напрегнута нехотична слова
у њеној коси. Шналице
неурона које дубоко
испод потпетица потпирује
земља предуго учена патњи.

Преко пута седела сам ја.
Огледало звезде која
умире без гласа била ми је.

А требало је у овом простору
без овог времена
да уђемо насмејане
у путну агенцију.

Да прихватимо било који
викенд аранжаман.

Да понесемо са собом
мајушне торбице са дечјом
шминком. Јабукама.
И стиховима од свиле.

За пут на далека острва.
Ту. У орбити срца.
Ван историје.

ПРСТЕН У ЧАШИ

У овај час негде
рађа се дете.
Простор му се примиче.
Без китњастих огласа
отвара место наде.

Негде хода се
осветљеном авенијом.
И смех некога
кога никада ниси срео
без гарантних
писама и акредитива
заложи се и за тебе.

Блистав је. И звони.
Као јутро љубавника.

Прстен у чаши.

БЕЗ ДОБРИХ ВЕСТИ

У овом граду тако дуго
без добрих вести. Тражим
књижару која ради ноћу.
Књиџе које ѿомажу
да се ѿоднесу
бол и несрећа.

Гледам у сат. Сваки
минут крај је века.
Погреб неке од малих
нератоборних светлости.

Е 75

Дивљи сафири у очима пума.
У четворотактном галопу.

Успутни киосци. Прокислих
игара на срећу. Воћа
опијеног. У расулу.

Међу бљесцима екрана.
У засторима кућица
обамрлих. У зенама
поспаних псића.
На окнима аутомобила.
У пролазу.

Наша два профила.
Под кометама.

У фаровима невремена.
Сред варница у питкој
говорној води.

Кад непогоде сестре су
врхова љубави.
И све што обоје имамо
постаје једно.

За све друго преостају
милиони времена.

Све друго склопи се.
И само је време.

AUTORECORDING

Затекох свет ломан све тањи
закрчен представама
џиновских размера
сред магле што повија их
ка небу непознате боје
похоти празнине

пустих корен
између мене и мене

да једним лицем будем
окренута другом
да додирујем густу
сенку између нас
пубис таме

од свега више жудећи
да му певам

из ћутње вечности
двоструке попут сваког ја
и пролазне попут брзог воза
што оставља ме увек
на истом перону без карте

изненада топал да засветли
доручак с изгладнелим анђелом

жељним мене као пустог
шумора свог изгубљеног крила
док и сама поводим се за тајном
смисла гостујућег спавача
у стаблу живота под осетљивом
тастатуром коже

а блиским нас чини
тек сродство ускраћеног

привид пред очима бедуина
међу солитерским динама
интеграл два сломљена зрака
што шестаре пољима
пиринчаног папира

тако страсно раздвојена
тако верна неиспуњеном

ИМЕНИК

Јутро са нотесом
и раним ђурђевком
у грудима. Брише прсте
папирним салветама
на путу до школе.

И вече ће већ развити
какву такву видљивост
тела звезданих и земних
на полароидној фотографији.

Само ја немам више
ту румену вечност.
Поуздан осмех
над имеником судбина.
Драгих. Расељених.

Јуче и сутра
данас не верују
једно другом.

Са увезаним
пртљагом у себи.
На станици сам
одакле никуда
не крећем.

Као обућар
над ципелом
која се не да
поправити.

ИГЛО

Оцу Стивану

Писмо. Из давне књиге
испало. Неисцрпна твоја
слова. Кажу да долазиш.

И ево отварам
прозоре. Улице година
чистим од лишћа.

Вуче их терет жудње.
Слепи коњ. Са кишом
у срцу. Знајући пут.

Јер кћер сам твог ока.
Видиш ме у свакој даљини.
Растем. Увек кћи.

Ја игло. Земуница
од снега. Изба
од замрзнутих ружа.

Где загрљај
постојаног и трошног
могућ је. И топал.

И бол толико пута
од мене већи

непотписан
у свакоме је.

Престиже време.
Никад окончан.

САДРЖАЈ

Сао Винсенте	7
Тара	9
Ноћни лептир	10
Бор Монтезума	12
Деца	14
Власница	15
Непогода	16
Два минута руже	17
Вишња	18
Лепеза	20
Трезор	21
Глас	23
Разговор	24
Без краја	26
Стабло реке	27
Чун	29
Лектире	30
Псићи	32
Зидови	34
Руком шивено	36
Либела	38
Отисак	40
Краљевска повластица	42
Ручни кофер	44
У седлу	46
Мање од једног	48
Врчеви	50
Хладна голубица	52
Ружа дубине	53

Путник прве класе	55
Меки повез	57
Да је другачије	59
Арундати	61
Откуп	63
Сумо	64
Скупљачица	67
Рондо	69
Идентитет	71
Indian Summer	73
Извештај	75
Станица Делфи	77
Позив	79
Други свет	81
Вечерњи програм	83
Потпис	85
Сирена	87
Ти	88
Викенд аранжман	89
Прстен у чаши	91
Без добрих вести	92
Е 75	93
Autorecording	95
Именик	97
Игло	99

Тања Крагујевић
ЖЕНА ОД ПЕСМЕ

*

Издавач
Књижевна општина Вршац
Улица Стеријина 34
26300 Вршац

*

Књигу прејоручују
Саша Радојчић
Петру Крду

*

На корицама
Lilya Pavlović–Dear
Минерва (2004)
акрилик на папиру

*

Коректура
Данијела Тодоривић

*

Компјутерска обрада
студио ARS visual

*

Штампа
Жиг, Београд

Штампање ове књиџе суфинансирале су
Скупштина општине Вршац
Секретаријат за образовање и културу Војводине

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

КРАГУЈЕВИЋ, Тања

Жена од песме / Тања Крагујевић. -
Вршац : Књижевна општина Вршац, 2006
(Београд : Жиг). - 102 стр. ; 20 см. -
(Библиотека КОВ)

ISBN 86-7497-110-5

COBISS.SR-ID 131090956